

на двубоя съ смѣшни тромави скачания. Най-после и ние решихме да вземемъ участие въ борбата на великанитѣ. И като скочихме въ лодката, упжтихме се къмъ тѣхъ. Разбира се, разяренитѣ рѣчни коне можеха и да ни нападнатъ. Но случи се тъкмо обратното: щомъ ни забелязаха, рѣчните коне се скриха, и ние не дадохме ни единъ изстрелъ“. Ясно е, че рѣчните коне сж били добре запознати съ предимствата на човѣка и не искали да влѣзатъ съ него въ борба.

Ловътъ на рѣчни коне е много доходенъ. Месото имъ се смѣта за много вкусно, а лойта имъ, която отъ единъ рѣченъ конь се добива толкова, колкото отъ четири вола, се много цени, като вещество, което може да се яде, и се употребява и за други цели. Въ Капщадтъ тази лой се смѣта за нѣщо много хубаво. Зжбитѣ на рѣчния конь се употребяватъ за разни стругарски издѣлия и за приготовление на най-хубавитѣ изкуствени зжби. Дебелата кожа сжщо се употребява за направа на разни нѣща.

Малкитѣ рѣчни коне скоро привикватъ къмъ човѣка, който ги храни, и ходятъ подиръ него. Тѣ лесно понасятъ робството. Въ сегашно време рѣчния конь може да се срещне почти въ всѣка зоологическа градина въ Европа.

